

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/36/2012
Identifikačné číslo spisu:	8010200752
Dátum vydania rozhodnutia:	10.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8010200752.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci žalobcu: Ing. B. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X., XXX XX B., zast. JUDr. Petrom Ďurišom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie I. mája č. 3, 058 01 Poprad, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky so sídlom so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava (pôv. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Prešov, Krajský dopravný inšpektorát), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v priestupkovom konaní, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 16. marca 2012 č. k. 1S/108/2010-36, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 16. marca 2012 č. k. 1S/108/2010-36 m e n í tak, že žalobu z a m i e t a.

Žalobcovi právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. V zmysle článku VII. zákona č. 345/2012 Z.z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa s účinnosťou odo dňa 01. januára 2013 zmenil text ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších zákonov tak, že za prvú vetu boli vložené nasledujúce nové vety:

„Minister môže určiť, ktorý útvar Policajného zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti. Za útvar Policajného zboru koná pred súdom riaditeľ útvaru alebo ním poverený policajt alebo zamestnanec.“

Následne bolo na Najvyšší súd doručené rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o zrušení rozpočtových organizácií č.p. SLV-PS-1120/2012, ktoré podpísal Podpredseda vlády a minister vnútra

SR dňa 12.12.2012. Medzi uvedenými krajskými riaditeľstvami policajného zboru bol uvedený aj žalovaný. S odkazom na ustanovenie § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa ďalej v rozhodnutí konštatovalo, že práva a povinnosti, t.j. aj procesného charakteru, zrušených rozpočtových organizácií prechádzajú dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. S prihliadnutím na hore citované ustanovenie § 4 ods. 2 zák. č. 171/1993 Z.z. a to, že Najvyšší súd nemá vedomosť, že by bol minister v tomto zmysle takto rozhodol. Na základe nižšie citovaných právnych noriem má Najvyšší súd preukázané, že do procesného postavenia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach nastúpilo z titulu zákonných zmien Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Preto bude s týmto procesným nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho procesného nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Podľa § 19 O.s.p. spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

2. Rozhodnutím č.p.: KRP-DI-SK-115-003/2010 z 20. augusta 2010 o odvolaní (č.l. 5) žalovaný ako odvolací orgán v priestupkovom konaní podľa § 58 ods. 1 a § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Okresného riaditeľstva PZ v Poprade, Okresným dopravným inšpektorátom č.p.: ORP-499/DI-2-SK-2009 z 03. marca 2010 a odvolanie zamietol.

3. V uvedenom rozhodnutí o priestupku prvostupňový orgán vyslovil, že žalobca ako vodič odmietol sa podrobiť skúške na prítomnosť alkoholu alebo inej návykovej látky v krvi a odmietol predložiť doklad potrebný pre vedenie vozidla. Napriek zákazu ďalšej jazdy vozidlom pokračoval v nej. Týmto svojim konaním podľa správnych orgánov mal porušiť § 3 ods. 2 písm. c), ako aj ustanovenie § 137 ods. 2 písm. j) zákona č. 8/2009 o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 8/2007 Z.z.“) a bol uznaný za vinného zo spáchania priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. a) a j) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 372/1990 Zb.“), za čo mu bola podľa § 22 ods. 2 písm. a), d) zák. č. 372/1990 Zb. uložená

- pokuta vo výške 600 € a

- zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 24 mesiacov.

Podľa § 3 ods. 2 písm. c) zák. č. 8/2009 Z.z. v znení účinnom v čase vykonania skutku (t.j. 18.06.2009) účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn, výzvu alebo príkaz policajta súvisiaci s výkonom jeho oprávnení pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, strpieť výkon jeho oprávnení, ako aj pokyny iných osôb, ktoré na to oprávňuje tento zákon alebo osobitný predpis.

Podľa § 137 ods. 2 písm. j) zák. č. 8/2009 Z.z. v citovanom znení porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je neuposlúchnutie pokynu, výzvy alebo príkazu policajta v súvislosti s výkonom jeho oprávnení pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky.

Podľa § 22 ods. 1 písm. a) a j) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v citovanom znení priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto

a) ako vodič vozidla sa odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie požitia alkoholu alebo inej návykovej látky spôsobom ustanoveným osobitným predpisom, 3a) hoci by také vyšetrenie nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie,

j) iným spôsobom ako uvedeným v písmenách a) až i) sa dopustí porušenia pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom podľa osobitného predpisu.

4. Pri svojom rozhodovaní vychádzal prvostupňový orgán z toho skutkového stavu, že žalobca dňa 18. júna 2009 o 21.20 hod. v Poprade na ceste č. 1/67 ulice Štefánikovej viedol osobné motorové vozidlo zn. Mercedes GL 320, ZTEC: E.. Policajti ODI Poprad po oznámení operačného dôstojníka (na základe oznamu na linke 158, že na Štefánikovej ulici v Poprade sa mala nachádzať osoba značne pod vplyvom alkoholu a okrem iného správajúca sa hlučne a vykrikujúca, že on je diplomat a že si môže robiť čo

chce, aj tak sa mu nič nestane) a po presunutí sa na Štefánikovu ulicu v Poprade spozorovali odparkované osobné motorové vozidlo Mercedes s označením „CD“. Po chvíli do tohto vozidla nastúpili dve osoby.

Následne uvedené vozidlo policajti na ulici Štefánikovej zastavili a vykonali kontrolu žalobcu. Žalobca sa na mieste preukázal identifikačným preukazom honorárnych konzulárnych úradníkov č. HK 000262 vydaným dňa 19. januára 2007 a platným do 15. decembra 2011. Bol vyzvaný policajtom, aby sa podrobil skúške, či nie je ovplyvnený alkoholom alebo inou návykovou látkou. Na základe predloženia tohto preukazu sa odmietol podrobiť odberu krvi a dychovej skúške, pričom mu bola ďalšia jazda zakázaná. I napriek tomu, že ďalšia jazda mu bola zakázaná, žalobca vozidlom pokračoval po ulici Štefánikovej, cez kruhový objazd na ulicu Slovenského Odboja, kde odbočil doprava k hotelu Poprad.

5. Prvostupňový správny orgán pri ústnom pojednávaní dňa 03. marca 2010 zaznamenal žalobcovo tvrdenie, že je honorárny konzul Ukrajiny a podľa Viedenského dohovoru o konzulárnych stykoch z 24. apríla 1963, ktorý nadobudol platnosť 19. marca 1967 (viď vyhláška ministra zahraničných vecí 32/1969 Zb. - ďalej na účely rozsudku len „Viedenský dohovor z roku 1963“) čl. 4 § 71 požíva imunitu jurisdikcie a osobnú nedotknuteľnosť, a preto nemožno viesť priestupkové konanie voči jeho osobe.

Zároveň doplnil, že v čase zastavenia si nebol vedomý, že by mu bola zakázaná ďalšia jazda, a upozornil hliadku, že v aute sú cudzí štátni príslušníci, a tým odmietol dychovú skúšku na mieste zastavenia. Zo strany policajtov mu nebol ponúknutý iný spôsob kontroly na alkohol alebo návykovej látky a po zastavení policajti nebrali ohľad na zákon č. 8 § 125. Žiadal o doplnenie Diplomatiekeho protokolu ku žiadosti prvostupňového a druhostupňového správneho orgánu, o nové stanovisko diplomatickeho protokolu.

6. Ďalej žalobca namietal, že v tomto správnom konaní mu napriek požiadavke umožniť zápisnicu toto správny orgán mu neumožnil a hneď vyhlásili výrok. Zároveň namietal, že na jeho žiadosť o doplnení sa vyrobila štvrtá strana, čo nepovažuje za správny postup správneho orgánu. Správny orgán sa nezaoberal skutočnosťou, že v čase zastavenia vykonával funkciu honorárneho konzula a toto ovplyvňuje rozhodnutie.

Túto skutočnosť doplnil i listom z Medzinárodného leteckého výboru z Moskvy. Tiež upriamil pozornosť na udalosti, ktoré prebehli medzi 10. decembrom 2009 a do 29. januára 2010 medzi klubom honorárnych konzulov a Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky. Zároveň žiadal vymeniť vyšetrovateľa, ktorý vedie správne konanie npor. J., lebo cíti účelové správanie.

7. Žalovaný v odôvodnení najmä zdôraznil, že z vecného posúdenia konania žalobcu bolo potrebné posúdiť mieru, resp. rozsah prípadnej výsady a imunity vyplývajúce z medzinárodného práva vo vzťahu k ustanoveniu § 9 zák. č. 372/1990 Zb. Preto žalovaný po citácii ustanovenia § 9 ods. 1 zákona o priestupkoch a zároveň poukázal na to, že v danom prípade rozsah výsad a imunit upravuje Viedenský dohovor z roku 1963, pričom citoval hlavu IV. čl. 71 ods. 1, ako aj čl. 44 ods. 3 a čl. 42 uvedeného Viedenského protokolu.

Podľa § 9 zák. č. 372/1990 Zb. v citovanom znení konanie osôb požívajúcich výsady a imunity podľa zákona alebo medzinárodného práva, ktoré má znaky priestupku, nemožno ako priestupok prejednať. Nemožno ani vykonať sankciu alebo v jej výkone pokračovať, ak osoba, ktorej bola sankcia uložená, sa stala neskôr osobou požívajúcou podľa zákona alebo podľa medzinárodného práva výsady a imunity.

8. Preto prvostupňový orgán prostredníctvom dotazu na Ministerstve zahraničných vecí Slovenskej republiky - Diplomatieky protokol Bratislava preveroval, či sa na žalobcu diplomatická imunita vzťahuje alebo nie. Na otázku, či bol žalobca ako vodič oprávnený odmietnuť podrobiť sa vyšetreniu na zistenie požitia alkoholu alebo inej návykovej látky, z uvedeného dokumentu Diplomatiekeho protokolu pre správny orgán vyplýva jednoznačne, že nebol oprávnený. Z funkcie konzulárneho úradníka, rovnako ako z občianstva Slovenskej republiky mu vyplývajú určité právne záväzky, ktoré je povinný bez ohľadu na svoje postavenie dodržiavať.

Podľa vyjadrenia Diplomatiekeho protokolu zo strany žalobcu je preto absolútne neprípustné, aby sa odmietol policajnej hliadke legitimovať, vyhlasoval o sebe, že je diplomat a označoval motorové vozidlo konzulátu značkou CD, bez ohľadu na to, či je sprevádzaný alebo nesprevádzaný zahraničnou

delegáciou.

9. K námietke žalobcu v súvislosti s ustanovením § 125 zák. č. 8/2009 Z.z. uviedol, že hoci žalobca mal evidenčné číslo vozidiel administratívneho a technického personálu cudzích zastupiteľských úradov so sídlom na území Slovenskej republiky a obchodných zastupiteľstiev zriadených diplomatickou misiou, ktorých členovia požívajú diplomatickú imunitu a výsady, tak zo stanovísk, ktoré boli predložené zo strany Diplomatického protokolu, podľa žalovaného vyplýva, že výhody a výsady, ktoré obvinený požíva, ho v žiadnom prípade nezbavujú povinnosti rešpektovať a dodržiavať zákony Slovenskej republiky.

Zároveň žalovaný poukázal aj na tú skutočnosť, že po telefonickom prejednaní problematiky s veľvyslankyňou Ukrajiny v Slovenskej republike dňa 27. októbra 2009, ktorá sa táto stotožnila so stanoviskom Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky, že na žalobcu sa nevzťahuje priestupková imunita.

10. Žalovaný prehlásenie žalobcu potvrdené správou Medzištátneho leteckého výboru, že v čase kontroly si plnil úlohy honorárneho konzula, vyhodnotil ako účelové a oneskorené, nakoľko žalobca na mieste kontroly sa odmietol vyjadriť do správy napriek tomu, že to vzhľadom na následky svojho konania mal a mohol vykonať.

Naopak žalobca vo verbálnej nóte zo dňa 10. októbra 2009 sám uviedol, že policajti bez odôvodnenia zakázali mu pokračovať v jazde s vozidlom, v ktorom viezol cudzích štátnych príslušníkov.

11. Žalovaný sa tiež nestotožnil s tvrdeniami žalobcu, že v čase kontroly požíval výňatie jurisdikcie, a to vrátane priestupkovej zodpovednosti a osobnú nedotknuteľnosť v zmysle právnych analýz predložených JUDr. O. W. a JUDr. W. W.. Zároveň poukázal na ustanovenie čl. 17 Viedenského Dohovoru z roku 1963 s tým, že žalobca nevykonával diplomatické úkony.

Zo stanovísk Diplomatického protokolu Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky, ktoré nepriamo obsahujú aj vyjadrenie veľvyslankyne Ukrajiny v Slovenskej republike, pre žalovaného vyplýva, že žalobcovi neboli poskytnuté ďalšie výhody, výsady či imunity. Výňatie z jurisdikcie sa pritom vzťahuje na konanie v súvislosti s úradnými úkonmi pri výkone ich funkcií, pričom posúdením konania žalobcu a jeho prehlásení na mieste kontroly, žalovaný ako odvolací správny orgán dospel k názoru, že v čase zastavenia žalobcu tento si neplnil úradné úkony pri výkone funkcie honorárneho, a teda jeho povinnosť rešpektovať zákony Slovenskej republiky, ktorej je občanom, nebola ničím obmedzená.

12. K tvrdeniu žalobcu, že bol uznaný vinným aj z vedenia motorového vozidla v stave vylučujúcom spôsobilosť, žalovaný uviedol, že táto námietka nemá reálnu oporu v napadnutom rozhodnutí, keďže takéto konanie nebolo odvolateľovi kladené za vinu.

Podľa § 59 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. objasňovanie priestupkov sa koná na základe vlastného zistenia správnych orgánov alebo orgánov oprávnených objasňovať priestupky (§ 58 ods. 3) alebo na základe oznámenia fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

Podľa § 60 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. orgány oprávnené objasňovať priestupky (§ 58 ods. 3) sú pri objasňovaní priestupkov oprávnené

- a) vyžadovať vysvetlenie od fyzických osôb alebo právnických osôb,
- b) vyžadovať vysvetlenie od štátnych orgánov alebo obcí,
- c) vyžadovať odborné vyjadrenie od príslušných orgánov,
- d) vykonávať alebo vyžadovať úkony potrebné na zistenie totožnosti osôb a ich pobytu,
- e) vyžadovať predloženie potrebných podkladov, najmä spisov a iných písomných materiálov.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

13. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal žalobu z 18.10.2010 na Krajský súd v Prešove.

14. Žalobca v žalobe argumentoval tým, že správne orgány nerešpektovali základné pravidlá konania, t.j. najmä zásadu materiálnej pravdy či zásadu hodnotenia dôkazov.

Takisto uviedol, že pri kontrole dňa 18. júna 2009 na ulici Štefánikovej zastavil hliadke polície. Na ich výzvu predložil konzulárny preukaz a oznámil hliadke, že vykonáva úradné úkony pri výkone konzulárnej funkcie. Navyše vozidlo, ktoré používal Mercedes GL 320 ZT, EVČ E. bolo označené viditeľne tak, že môže používať osobnú imunitu, teda s poukazom na ustanovenie § 125 ods. 3 zákona č. 8/2009 Z.z. značkou písmenami „CD“ alebo „CC“ používajú vozidlo, ktoré požíva diplomatickú imunitu a výsady.

15. Žalobca ďalej zdôraznil, že až po spoľahlivom preskúmaní týchto zákonných predpokladov, teda po základnom preskúmaní, či v čase kontroly si žalobca plnil úradné úkony pri výkone svojej konzulárnej funkcie, mohla polícia postupovať podľa bežnej cestnej kontroly a jej výsledky mohli slúžiť na prípadné rozhodovanie o jeho vine alebo nevine v priestupkovom konaní.

B)

16. Krajský súd v Prešove ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (§ 250j ods. 1 O.s.p.), oboznámil sa s obsahom administratívnych spisov a ostatným spisovým materiálom a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Na uvedenom základe zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného v zmysle § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. (nesprávne právne posúdenie) a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

17. Krajský súd s odkazom na ustanovenia § 244 ods. 1 až 3, § 247 ods. 1 a 2 O.s.p., § 2 ods. 1, § 3, § 9 zák. č. 372/1990 Zb., § 1 a § 142 zák. č. 8/2009 Z.z. a z preambule Viedenského dohovoru z roku 1963 zdôraznil, že v zmysle článku 1 ods. 2 uvedeného Viedenského dohovoru vyplýva, že konzulárni úradníci sú dvojakej kategórie, a to konzulárni úradníci z povolania a honorárni konzulárni úradníci. Až ustanovenia hlavy III tohto Dohovoru sa vzťahujú na konzulárne úrady vedené honorárnymi konzulárnymi úradníkmi.

18. K otázke vyňatia z jurisdikcie prijímajúceho štátu s odkazom na ustanovenia čl. 71 ods. 1, čl. 42, 43 a čl. 44 ods. 3 Viedenského dohovoru z roku 1963 krajský súd zdôraznil, že ich vyňatie z jurisdikcie pri úkonoch uskutočňovaných konzulárnym úradníkom/zamestnancom pri výkone ich funkcií začína týmto úkonom a trvá bez časového obmedzenia (viď čl. 53 ods. 4 Viedenského dohovoru z roku 1963), avšak všetky osoby požívajúce výsady a imunity sú zaťažené povinnosťou dbať na zákony a predpisy prijímajúceho štátu (čl. 55 ods. 1 Viedenského dohovoru z roku 1963).

19. Na uvedenom právnom základe krajský súd dospel k záveru, že správne orgány postupovali v rozpore s uvedenou medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná a ktorej ustanovenia platia pred zákonmi Slovenskej republiky.

Tento svoj názor najmä odôvodnil tým, že povinnosťou hliadky Policajného zboru po zastavení žalobcu a jeho preukázaní sa platným preukazom honorárneho konzula Ukrajiny mali rešpektovať tú skutočnosť, že držiteľ preukazu požíva výsady a imunity v zmysle medzinárodných zmlúv, napr. Viedenský dohovor o diplomatických stykoch, Viedenský dohovor o konzulárnych stykoch, Dohovor o výsadách a imunitách medzinárodných odborových organizácií, a aj ďalej konať.

20. Z identifikačného preukazu, ktorý je majetkom Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky, pre krajský súd najmä vyplýva, že policajti mali povinnosť uvedené skutočnosti, ktoré boli obsahom preukazu, ako aj tvrdenia, ktorými disponoval žalobca pri zastavení motorového vozidla označeného „CD“, informovať sa na telefónnom čísle (uvedené na identifikačnom preukaze), resp. ihneď kontaktoval konzulát Ukrajiny za účelom ich ďalšieho postupu.

21. V dôsledku zrušenia prechádzajúceho rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu z 08. októbra 2009 mal prvostupňový správny orgán postupovať v intenciách Viedenského dohovoru z roku 1963, ako aj v súlade s ustanovením § 9 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb.

Krajský súd následne zdôraznil, že práve z ustanovenia § 9 ods. 1 vyplýva, že konanie, ktoré má znaky priestupku, u osoby požívajúcej výsady a imunity podľa medzinárodného práva, nemožno ako priestupok prejednať. Preto bolo potrebné sa voči osobe žalobcu aj tak správať a vôbec voči nemu nepostupovať ako obvinenému z priestupku a následne vykonať ústne pojednávanie o priestupku. Ak

takto správny orgán konal, postupoval v rozpore s citovaným ustanovením Zákona o priestupkoch.

22. Podľa krajského súdu správne orgány v priestupkovom konaní postupovali podľa vlastnej úvahy a hlavne sa riadili písomnými vyjadreniami Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky Diplomatického protokolu, nie zákonom. Krajský súd označil tieto vyžiadania za vykonané oneskorene, pretože ako zo spisu vyplýva, tieto boli žalovaným ako odvolacím orgánom vyžiadané až dňa 08. októbra 2009 a následne doplnené dňa 10. decembra 2009.

Poukaz žalovaného na obsah vyjadrenia veľvyslankyne Ukrajiny vo forme telefonickkej konzultácie z diplomatickým protokolom MZV je viac ako zarážajúce a v takomto konaní neštandardné, nakoľko išlo k osobu honorárneho konzula Ukrajiny, ktorá podlieha právomoci konzulátu Ukrajiny a z toho dôvodu mal súd za to, že bolo namieste takýto dotaz vykonať okamžite v deň 18. júna 2009, kedy malo dôjsť ku konaniu žalobcu, ktoré mu bolo kladené za vinu.

23. Navyše krajský súd vyjadrovanie sa žalovaného v rámci odvolacieho konania k dôkazom predloženým žalobcom (potvrdenie Medzištátneho leteckého výboru), ktoré žalovaný bral za účelové a predložené oneskorene, označil za nelogické.

Podľa názoru krajského súdu tiež išlo o tendenčné vykonanie dôkazov v snahe doplniť niečo čo nemalo byť vykonané vôbec, resp. malo byť vykonané v zmysle zákona.

III.

Odvolanie žalovaného/stanoviská

A)

24. Včas podané odvolanie zo dňa 02.05.2012 (č.l. 49) proti rozsudku krajského súdu žalovaný odôvodnil tým, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (zrušovací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

25. Žalovaný predovšetkým zdôraznil riadne zistenie skutkového stavu veci.

26. Ďalej vyslovil nesúhlas s názorom Krajského súdu v Prešove, a to

- motorové vozidlo označené značkou „CD“ vedeného žalobcom nemali príslušníci Policajného zboru zastaviť,
- postup správnych orgánov pri posúdení výsad/imunity osoby v postavení honorárneho konzula je v rozpore s ustanoveniami vnútroštátneho poriadku ako aj medzinárodných zmlúv,
- samotné preukázanie sa osoby týmto identifikačným preukazom samo o sebe automaticky znamená, že táto osoba požíva výsady a imunity udelené jej medzinárodnou zmluvou,
- všetky činnosti vykonávané osobou v postavení konzula sú činnosťami vykonávanými v súvislosti s úradnými úkonmi,
- povinnosť príslušníkov hliadky Policajného zboru priamo na mieste preveriť skutočnosti zaznamenané v identifikačnom preukaze honorárnych konzulárnych úradníkov, ako aj tvrdenia, ktorými disponoval žalobca po zastavení vozidla označeného značkou „CD“ na tel. číslach uvedených v predmetnom identifikačnom preukaze, resp. ihneď kontaktovať konzulát Ukrajiny za účelom ďalšieho postupu,
- Diplomatický protokol Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky nie je oprávneným orgánom vydávať stanoviská pre danú oblasť.

27. Záverom žalovaný požadoval zrušenie rozsudku krajského súdu tak, že mu vec vráti na ďalšie konanie, alternatívne aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietla.

B)

28. V súdnom spise sa vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného napriek výzve z 30.04.2012 (č.l. 53) doručenej jeho právnomu zástupcovi dňa 10.05.2012 nenachádza.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p. a s prihliadnutím na skutočnosť, že preverovanie zákonnosti rozhodnutia o uloženej sankcii vyžaduje od správneho súdu konať v rámci úplnej jurisdikcie, tak takýto postup v odvolacom konaní senát vzhľadom na charakter napadnutého rozhodnutia nepovažoval za potrebný) a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie správneho orgánu je vo výroku vecne správne, a preto napadnutý rozsudok postupom podľa 220 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 zmenil tak, že žalobu podľa 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

30. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*), vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t.j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho presviedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

31. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o zrušení napadnutého rozhodnutia, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.), ako aj so stanoviskami zvyšných účastníkov, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo/84/2007, sp. zn. 6 Sžo/98/2008, sp. zn. 1 Sžo/33/2008, sp. zn. 2 Sžo/5/2009 či sp. zn. 8 Sžo/547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami, ale aj účastníkmi.

32. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd nestotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania žalovaného proti rozsudku krajského súdu, ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či priestupková imunita konzulárnych úradníkov bola v prejednávanej veci prekážkou pre vedenie priestupkového konania proti žalobcovi, ktorý v tom čase zastával funkciu honorárneho konzula. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

33. Žalovaný svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Najvyšší súd v súvislosti s uvedeným konštatuje, že pokiaľ dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovaného krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je

v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr García Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nehospodárne.

34. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

35. Predovšetkým Najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že priestupkové konania v svojej podstate predstavuje tie správne konania, pri ktorých priestupkový orgán podľa osobitného zákona rozhoduje nielen o vine, ale aj o uložení sankcie. Nakoľko však z obsahu odvolania nevyplyva argumentácia, ktorá by vytýkala odmietnutie úplnej jurisdikcie správnym súdom (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p.), Najvyšší súd ďalej správnosť výberu mechanizmu nápravy neposudzoval.

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. platí, že ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súdom môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

1) K možnosti zastaviť vozidlo označené CC/CD:

36. Z pripojeného administratívneho spisu na viacerých miestach vyplýva (napríklad úradný záznam z 18.6.2009 obsahuje formuláciu „....spozorovali odparkované osobné motorové vozidlo značky Mercedes GL 320, ZTEČ: E. s označením CD tmavej farby.“), že službu konajúci policajti mali od počiatku vedomosť, že sledované vozidlo je označené symbolom CD, s ktorým označením v zmysle § 125 zák. č. 2009 Z.z. zákonodarcu spája požívanie diplomatickej (konzulárnej) imunity.

Podľa § 125 ods. 3 zák. č. 8/2009 Z.z. v citovanom znení vozidlám členov cudzích zastupiteľských úradov so sídlom v Slovenskej republike, ktorí požívajú diplomatickú imunitu a výsady, orgán Policajného zboru vydáva súčasne s tabuľkou s evidenčným číslom aj značku s písmenami CD alebo CC.

37. V súvislosti s uvedeným, ako aj s prihliadnutím na námietky žalobcu a žalovaného Najvyšší súd poukazuje na to, že v zmysle platnej vnútroštátnej úpravy (§ 9 zák. č. 372/1990 Zb.) konanie so znakmi priestupku nemožno ako priestupok prejednať v prípade osôb, ktoré požívajú výsady a imunity podľa medzinárodného práva.

Vzhľadom na uvedené pokladá Najvyšší súd za potrebné zdôrazniť rozdiel medzi výsadami a imunitami poskytovanými medzinárodným právom, ktorý spočíva najmä v tom, že obsah výsad je nasmerovaný pozitívne v tom duchu, že medzinárodnoprávny suverén (predovšetkým štát) poskytuje viac práv, resp. výhod označeným adresátom ako svojim či iným občanom, zatiaľ čo imunita je zameraná negatívne, t.j. že je prekážkou na aplikáciu niektorých (najmä procesnoprávných) noriem vnútroštátneho práva platného pre všetky osoby nachádzajúce sa na území daného suveréna.

38. V danom prípade teda ide o prekážku v dôsledku diplomatickej (vr. konzulárnej) imunity, ktorá neumožňuje priestupkové konanie začať, resp. v začatom konaní pokračovať. Právnym zdrojom poznania rozsahu a obsahu takto formulovanej priestupkovej imunity je vyššie citovaný Viedenský dohovor z roku 1963.

39. Výklad medzinárodných zmlúv má svoj osobitný režim, ktorý sa čiastočne odlišuje od metód výkladu vnútroštátneho práva. Aplikáciu noriem medzinárodného práva na prvom mieste upravuje Viedenský dohovor o zmluvnom práve (vyhláška ministra zahraničných vecí č. 5/1988 Zb.), čo tak žalovaný, ako aj krajský súd opomenuli zdôrazniť. Tým istým nedostatkom trpí aj právna analýza Advokátskej kancelárie Mišík s.r.o. (bez uvedenia dátumu vypracovania), ako aj právna analýza Advokátskej kancelárie JUDr. Viera Malinowska, s.r.o. (z 12. novembra 2009), obidve pripojené k podaniu Honorárneho konzulátu Ukrajiny v Poprade z 29.01.2010.

V zmysle uvedeného Viedenského dohovoru o zmluvnom práve k základným princípom výkladu medzinárodných zmlúv patria nasledujúce princípy:

- oficiálny výklad uskutočňujú štáty a ich orgány prípadne medzinárodné orgány a organizácie,
- zmluva musí byť vykladaná v dobrej viere - „bona fides“ (premietnutie zásady „pacta sunt servanda“), v súlade s obvyklým významom dávanej výrazom a pojmom v zmluve, v ich súvislosti a s prihliadnutím k predmetu a účelu zmluvy,
- zvláštny zmysel výrazu je prípustný iba, ak toto malo byť úmyslom strán,
- normy obmedzujúce práva štátov sa musia vykladať reštriktívne a v prípade pochybností sa vykladajú v prospech povinnej zmluvnej strany,
- normy špeciálnej povahy majú prednosť pred normami všeobecnej povahy.

Podľa čl. 31 Viedenského dohovoru o zmluvnom práve zmluva sa musí vykladať dobromyseľne, v súlade s obvyklým významom, ktorý sa dáva výrazom v zmluve v ich celkovej súvislosti, a takisto s prihliadnutím na predmet a účel zmluvy.

40. V súvislosti s uvedeným Najvyšší súd zdôrazňuje, že medzi účastníkmi súdneho prieskumu nie je sporná prednosť aplikácie Viedenského dohovoru z roku 1963, ale jeho výklad.

S využitím hore uvedeného všeobecného výkladového pravidla na čl. 71 ods. 1 Viedenského dohovoru z roku 1963, ako aj na jeho zámer, ktorý je podporovaný preambulou Viedenského dohovoru z roku 1963, pre Najvyšší súd jednoznačne vyplýva záver, že obsahom uvedeného článku je pre prípad priestupkového konania udelenie imunity honorárnemu konzulovi (príslušníkovi prijímacieho štátu) v tom rozsahu, že je vyňatý z pôsobnosti (jurisdikcie) konajúcich správnych orgánov prijímajúceho štátu, t.j. Slovenskej republiky, avšak iba pod tou podmienkou, že v tom čase a na tom mieste nepochybne vykonáva svoju funkciu v rozsahu vymedzenom normami medzinárodného práva. Tento výklad reaguje na obvyklý význam konzulárnej funkcie v medzinárodnom práve, t.j. zabezpečiť jej nerušený výkon, ktorý rešpektuje právny systém prijímajúceho štátu. Toto platí bez ohľadu na podporný rozsah článku 58 ods. 2 Viedenského dohovoru z roku 1963.

Podľa preambule Viedenského dohovoru z roku 1963 štáty, ktoré sú stranami tohto Dohovoru,

- pripomínajúc, že už od dávnych čias sa nadväzujú konzulárne styky medzi národmi,
 - majú na zreteli ciele a zásady Charty Organizácie Spojených národov týkajúce sa zvrchovanej rovnosti štátov, udržiavania medzinárodného mieru a bezpečnosti a podpory priateľských stykov medzi národmi,
 - súc si vedomé, že Konferencia Organizácie Spojených národov o diplomatických stykoch a imunitách prijala Viedenský dohovor o diplomatických stykoch otvorený na podpis 18. apríla 1961,
 - veriac, že medzinárodný dohovor o konzulárnych stykoch, výsadách a imunitách taktiež prispeje k rozvíjaniu priateľských stykov medzi národmi bez ohľadu na rozdielnosť ich ústavného a spoločenského zriadenia,
 - uvedomujúc si, že účelom takýchto výsad a imunit nie je prospech jednotlivca, ale zabezpečenie účinného výkonu funkcií konzulárnych úradov v mene ich štátov,
 - potvrdzujúc, že pravidlá medzinárodného obyčajového práva budú aj naďalej platiť v otázkach, ktoré nie sú výslovne upravené ustanoveniami tohto Dohovoru,
- dohodli sa takto

Podľa čl. 71 ods. 1 Viedenského dohovoru z roku 1963 konzulárni úradníci, ktorí sú štátnymi príslušníkmi prijímajúceho štátu alebo sú v ňom trvale usadení, požívajú, pokiaľ im prijímajúci štát neposkytne ďalšie výhody, výsady a imunity, iba vyňatie z jurisdikcie a osobnú nedotknuteľnosť v súvislosti s úradnými úkonmi pri výkone ich funkcií a výsady uvedené v odseku 3 článku 44. Pokiaľ ide o týchto konzulárnych úradníkov, je prijímajúci štát taktiež viazaný povinnosťou uvedenou v článku 42. Ak je proti uvedenému konzulárnemu úradníkovi začaté trestné konanie, bude sa s výnimkou prípadu, že

úradník je zatknutý alebo vo väzbe, uskutočňovať spôsobom, ktorý by čo najmenej narušil výkon konzulárnych funkcií.

Podľa čl. 58 ods. 2 Viedenského dohovoru z roku 1963 články 42 a 43, odsek 3 článku 44, články 45 a 53 a odsek 1 článku 55 sa vzťahujú na honorárnych konzulárnych úradníkov. Okrem toho sa výhody, výsady a imunity týchto konzulárnych úradníkov spravujú článkami 63, 64, 65, 66 a 67.

Podľa čl. 42 Viedenského dohovoru z roku 1963 prijímajúci štát bez odkladu upovedomí vedúceho konzulárneho úradu v prípadoch, v ktorých je člen konzulárneho personálu zatknutý, vzatý do väzby alebo keď sa proti nemu začalo trestné konanie. Ak sa uvedené opatrenia týkajú vedúceho konzulárneho úradu, prijímajúci štát o tom diplomatickou cestou upovedomí vysielajúci štát.

Podľa čl. 43 ods. 1 Viedenského dohovoru z roku 1963 pokiaľ ide o úkony uskutočňované pri výkone konzulárnych funkcií, konzulárni úradníci a konzulárni zamestnanci nepodliehajú jurisdikcii súdnych a správnych orgánov prijímajúceho štátu.

Podľa čl. 44 ods. 3 Viedenského dohovoru z roku 1963 členovia konzulárneho úradu nemajú povinnosť podávať svedectvo týkajúce sa vecí spojených s výkonom svojich funkcií alebo predkladať úradnú korešpondenciu a dokumenty týkajúce sa týchto vecí. Taktiež sú oprávnení odmietnuť podať svedectvo ako znaleckí svedkovia o práve vysielajúceho štátu. Konzulárni úradníci, ktorí sú štátnymi príslušníkmi

41. Z vyššie uvedeného výkladu textu čl. 71 ods. 1 Viedenského dohovoru z roku 1963 potom pre Najvyšší súd nepochybne vyplýva, že nie iba skutočnosť zastávania funkcie honorárneho konzula je postačujúca na vznik imunity pre osobu tuto funkciu zastávajúcu, ale je nutné naplniť ďalšiu podmienku Viedenského dohovoru z roku 1963, a to podmienku reálneho vykonávania tejto funkcie v danom čase a na danom mieste.

Preto policajti v rámci svojej všeobecnej pôsobnosti (§ 2 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore) boli oprávnení, ak by získané skutočnosti nasvedčovali napr. spáchaniu priestupku alebo zásahu do základných slobôd alebo ľudských práv, zastaviť vozidlo žalobcu (výkon štátnej moci obmedzujúci slobodu pohybu jednotlivca v zmysle § 23 zák. č. 171/1993 Z.z.), hoci toto bolo označené značkou CD, aby sa v rámci svojich oprávnení presvedčili, či je vozidlo vedené oprávnenou osobou, čo napríklad vodič dosvedčí predložením preukazu honorárneho konzula.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a), j) a k) zák. č. 171/1993 Z.z. Policajný zbor plní tieto úlohy:

a) spolupôsobí pri ochrane základných práv a slobôd, najmä pri ochrane života, zdravia, osobnej slobody a bezpečnosti osôb a pri ochrane majetku,

j) dohliada na bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky a spolupôsobí pri jej riadení,

k) odhaľuje priestupky a zisťuje ich páchatel'ov, a ak tak ustanovuje osobitný zákon, priestupky aj objasňuje a prejednáva.

Podľa § 23 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z.z. pri plnení úloh vyplývajúcich z tohto zákona je policajt oprávnený dávať pokyny na zastavenie dopravného prostriedku, zakázať jazdu, plavbu alebo let na nevyhnutne potrebný čas alebo prikázať smer dopravného prostriedku.

42. Avšak službu konajúci policajti v rámci svojej všeobecnej pôsobnosti nielenže boli oprávnení zastaviť vozidlo žalobcu, ale po nahlásení informácie, že uvedené vozidlo má byť vedené osobou, ktorá pred jazdou požívala alkohol, tiež zaťaženú služobnou povinnosťou (§ 9 zák. č. 171/1993 Z.z.) ho zastaviť, aby v rámci svojich oprávnení k tomuto podozreniu v zmysle § 17 zák. č. 171/1993 Z.z. obdržali potrebné vysvetlenie (na túto činnosť sa nevzťahuje konzulárna imunita umožňujúca honorár inému konzulovi odmietnuť podávať svedectvo v zmysle článku 44 ods. 3 Viedenského dohovoru z roku 1963, a to aj v zmysle zásady lojality zakotvenej v čl. 55 ods. 1 Viedenského dohovoru z roku 1963) od osoby, ktorá mala údajne priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky páchať. S týmto právnym názorom korešponduje aj článok 64 Viedenského dohovoru z roku 1963, nakoľko uvedený výkon služobných povinností nenarušuje ochranu poskytnutú honorárnemu konzulárnemu úradníkovi Slovenskou republikou na úrovni, ktorú vyžaduje jeho úradné postavenie. Preto sa Najvyšší súd stotožňuje s odvolacou námietkou žalovaného, že službu konajúci príslušník Policajného zboru je oprávnený pri plnení svojich úloh zastaviť vozidlo, aj keď je označené symbolom „CD“.

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z.z. policajt v službe je povinný v medziach tohto zákona vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok alebo je dôvodné podozrenie z ich páchania.

Podľa § 17 ods. 1 veta prvá zák. č. 171/1993 Z.z. policajt je oprávnený požadovať potrebné vysvetlenie

od osoby, ktorá môže prispieť k objasneniu skutočností dôležitých pre odhalenie priestupku alebo správneho deliktu a na zistenie jeho páchatela, ako aj na vypátranie hľadaných alebo nezvestných osôb a vecí.

Podľa čl. 55 ods. 1 Viedenského dohovoru z roku 1963 bez ujmy na ich výsadách a imunitách je povinnosťou všetkých osôb požívajúcich výsady a imunity dbať na zákony a predpisy prijímajúceho štátu. Taktiež majú povinnosť nevmiešavať sa do vnútorných vecí prijímajúceho štátu.

2) K výkonu funkcie honorárneho konzula:

43. Tiež je nepochybné, že ustanovenie § 9 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. kladie dôraz nie na samotnú skutočnosť, že jednotlivец má znaky signalizujúce imunitu, t.j. v prejednávanej veci aj označenie vozidla uvádzaným symbolom CD, ale predovšetkým na to, že v danom čase a na danom mieste imunitu požíva. Z uvedeného hľadiska je potom možné rozdeliť osoby, ktoré imunitu požívajú, do dvoch hlavných skupín, a to na osoby požívajúce imunitu

- a) už z titulu zastávanej funkcie a
- b) iba z titulu vykonávanej funkcie.

44. Do prvej skupiny patria napríklad sudcovia, ktorí v zmysle ustanovenia § 117 ods. 9 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príslušných a o zmene a doplnení niektorých zákonov v spojení s § 9 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb. požívajú nepriamu priestupkovú imunitu z titulu zastávania svojej funkcie.

V danom prípade potom postačuje preukázať iba tú skutočnosť, že osoba, ktorá sa mala dopustiť konania naplnjúceho znaky konkrétneho priestupku (resp. spáchania priestupku), bola do danej funkcie ustanovená a táto funkcia jej nezanikla. Typickým dôkazným prostriedkom je služobný preukaz udeľovaný s touto funkciou.

Podľa § 9 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb. podľa tohto zákona sa prejedná konanie fyzickej osoby, ktoré je priestupkom podľa tohto zákona alebo podľa osobitného predpisu 1a) a konania sa dopustil poslanec Národnej rady Slovenskej republiky, sudca Ústavného súdu Slovenskej republiky a sudca.

Podľa § 117 ods. 9 zákona č. 385/2000 Z.z. nedostatky v práci menšieho významu alebo poklesky v správaní menšieho významu, alebo priestupok, za ktorý podľa osobitných predpisov možno uložiť pokutu do 100 eur môže orgán, ktorý je oprávnený podať návrh na začatie disciplinárneho konania, vybaviť, ak je to postačujúce, aj tým, že sudcu písomne napomenie.

45. Naopak do druhej skupiny patria osoby, ktoré za účelom nadobudnutia priestupkovej imunity musia popri zastávaní funkcie aj túto v danom čase a na danom mieste zákonným spôsobom (resp. v zmysle pravidiel medzinárodného práva) vykonávať.

Ako už bolo vyššie deklarované, z čl. 71 a nasl. Viedenského dohovoru z roku 1963 nepochybne vyplýva pre Najvyšší súd, že nie iba skutočnosť zastávania funkcie honorárneho konzula je postačujúca na vznik imunity pre osobu tuto funkciu zastávajúcu. Naopak je nutné splniť ďalšiu podmienku Viedenského dohovoru, a to podmienku reálneho vykonávania tejto funkcie v danom čase a na danom mieste. Preto policajti boli oprávnení zastaviť vozidlo žalobcu, hoci toto bolo označené značkou CD, resp. dotknutá osoba predložila preukaz honorárneho konzula, a vypočutím dotknutej osoby preverovať, či skutočne v danom čase a na danom mieste vykonáva niektorú z funkcií honorárneho konzula ustanovenú pre tuto funkciu najmä prostredníctvom čl. 5 Viedenského dohovoru z roku 1963.

46. Čo sa týka tvrdeného výkonu funkcie honorárneho konzula zo strany žalobcu, skutkový stav mal byť nasledujúci. Žalobca sa mal v zmysle telefonického oznámenia zdržiavať vo večerných hodinách v Kolibe za nočným klubom „Surprise“ v Poprade, a podľa opisu uvedeného v oznámení mal konzumovať alkohol pred jazdou (viď zápisnice o podaní vysvetlenia obidvoch členov hliadky z 30.11.2009 v priestupkovom spise). Po nasadení dvoch osôb do identifikovaného vozidla a čiastočného vykonania jazdy, bolo osobné vozidlo príslušníkmi policajnej hliadky zastavené, pričom priebeh úkonov voči žalobcovi bol zaznamenaný na videozáznam.

Najvyšší súd napriek vynaloženému úsiliu na dostupných technických zariadeniach sa s obsahom videozáznamu neoboznámil. Preto pri preverovaní skutkového stavu vychádzal z písomného obsahu administratívneho spisu.

47. Administratívny spis neobsahuje žiadne relevantné dôkazy, ktoré by podporovali žalobcovo tvrdenie o tom, že by službu konajúcim policajtom oznámil, že vo vozidle sedia cudzí príslušníci a aký je dôvod ich prítomnosti. Naopak, ak žalobca chcel na toto svoje tvrdenie v priestupkovom konaní poukazovať, potom mal umožniť službu konajúcim policajtom, aby sa presvedčili, koľko je osôb vo vozidle označeným symbolom „CD“ prítomných osôb a či skutočne ide o osoby, s ktorých sprevádzaním v nočných hodinách z uvedeného zariadenia je spojený výkon funkcie honorárneho konzula v zmysle čl. 5 Viedenského dohovoru z roku 1963. Napriek povinnosti podať vysvetlenie službu konajúcim policajtom, z úradného záznamu z 18.06.2009 (č.p.: ORP-P-760/DI-1-2009) vyplýva: „...pričom uviedol, že on so s nami baviť nebude, že je diplomat, okrem preukazu nám žiadne iné doklady nedá, pričom podotkol, že ho nemáte obťažovať a zdržiavať, že sa ponáhľa.“ Ďalej podľa citovaného úradného záznamu mal žalovaný komunikovať s policajtmí ťažkopádne a bolo zjavne vidieť, že je pod vplyvom alkoholu, pričom z vozidla sa šírila silný alkoholický zápach.

V súvislosti s uvedeným musí Najvyšší súd zdôrazniť aj tú skutočnosť, že konzulárne funkcie predovšetkým umožňujú zabezpečiť, resp. napĺňajú vzťahy medzi vysielajúcim štátom (v prejednávanej veci ide o Ukrajinu) a prijímajúcim štátom.

Podľa čl. 5 Viedenského dohovoru z roku 1963 konzulárne funkcie spočívajú:

- a) v chránení záujmov vysielajúceho štátu a jeho štátnych príslušníkov, a to tak fyzických, ako aj právnických osôb v prijímajúcom štáte v rozsahu dovolenom medzinárodným právom;
- b) v podpore rozvoja obchodných, hospodárskych, kultúrnych a vedeckých stykov medzi vysielajúcim a prijímajúcim štátom a v inom rozvíjaní priateľských stykov medzi nimi v súlade s ustanoveniami tohto Dohovoru;
- c) v zisťovaní stavu a vývoja obchodného, hospodárskeho, kultúrneho a vedeckého života prijímajúceho štátu všetkými zákonnými prostriedkami a v podávaní správ vláde vysielajúceho štátu a informácií zainteresovaným osobám;
- d) vo vydávaní cestovných pasov a cestovných dokumentov štátnym príslušníkom vysielajúceho štátu a víz alebo príslušných dokumentov osobám prajúcim si cestovať do vysielajúceho štátu;
- e) v poskytovaní pomoci a podpory štátnym príslušníkom vysielajúceho štátu, a to tak fyzickým, ako aj právnickým osobám;
- f) vo vykonávaní funkcie notára, civilného matrikára a obdobných funkcií a vo výkone niektorých funkcií administratívnej povahy za predpokladu, že to nie je v rozpore so zákonmi a predpismi prijímajúceho štátu;
- g) v ochrane záujmov štátnych príslušníkov vysielajúceho štátu, fyzických i právnických osôb, vo veciach dedičských na území prijímajúceho štátu, a to v súlade so zákonmi a predpismi prijímajúceho štátu;
- h) v ochrane záujmov mladistvých a iných osôb, nemajúcich plnú spôsobilosť, ktoré sú štátnymi príslušníkmi vysielajúceho štátu, v rozsahu ustanovenom zákonmi a predpismi prijímajúceho štátu, najmä v prípadoch, v ktorých sa vzhľadom na tieto osoby požaduje poručníctvo alebo opatrovníctvo;
- i) v zastupovaní štátnych príslušníkov vysielajúceho štátu alebo v zabezpečovaní ich vhodného zastúpenia pred súdmi a inými orgánmi prijímajúceho štátu pri zachovaní praxe a procesných predpisov platných v prijímajúcom štáte, s cieľom dosiahnuť dočasné opatrenia na ochranu práv a záujmov týchto štátnych príslušníkov v súlade so zákonmi a predpismi prijímajúceho štátu v prípadoch, v ktorých vzhľadom na neprítomnosť alebo z iných dôvodov uvedení štátni príslušníci nie sú schopní včas sa ujať obhajovania svojich práv a záujmov;
- j) v doručovaní súdnych a mimosúdnych dokumentov alebo vo vybavovaní dožiadaní alebo poverení na vykonanie dôkazu pre súdy vysielajúceho štátu v súlade s platnými medzinárodnými dohodami, alebo pokiaľ takéto medzinárodné dohody neexistujú, iným spôsobom, ktorý je v súlade so zákonmi a predpismi prijímajúceho štátu;
- k) vo výkone práva dozoru a inšpekcie ustanoveného zákonmi a predpismi vysielajúceho štátu, pokiaľ ide o lode majúce príslušnosť vysielajúceho štátu, o lietadlá registrované v tomto štáte a o ich posádky;
- l) v poskytovaní pomoci lodiam a lietadlám uvedeným v pododseku k) tohto článku a ich posádkam, v prijímaní hlásení týkajúcich sa plavby lodí, kontrolovania a evidovania lodných dokumentov a bez toho, že by tým bola dotknutá právomoc orgánov prijímajúceho štátu, vo vyšetrovaní všetkých nehôd, ku ktorým došlo v priebehu plavby, a v riešení sporov všetkých druhov medzi kapitánom, dôstojníkmi a

námorníkmi, pokiaľ to povoľujú zákony a predpisy vysielajúceho štátu;

m) vo vykonávaní iných funkcií zverených konzulárnemu úradu vysielajúcim štátom, ktoré nie sú zakázané zákonmi a predpismi prijímajúceho štátu alebo proti ktorým prijímajúci štát nepodá nijaké námietky alebo ktoré sú uvedené v medzinárodných dohodách platných medzi vysielajúcim a prijímajúcim štátom.

48. Potom pokiaľ osoba dotknutá podozrením zo spáchania priestupku proti plynulosti a bezpečnosti cestnej premávky, ktorá sa preukázala identifikačným preukazom honorárneho konzula odmietla, službu konajúcim policajtom objasniť v čom spočíva výkon jej funkcie v danom okamihu a na danom mieste, resp. vôbec nepokladala za nutné im tieto skutočnosti ozrejniť v čase zastavenia vozidla a podávania vysvetlenia, potom je v zmysle zásady lojality (čl. 55 ods. 1 Viedenského dohovoru z roku 1963) nutné na činnosť policajtov nazerať ako na výkon svojich oprávnení proti jednotlivcovi, ktorý nie je chránený medzinárodnou imunitou, hoci sa preukázal identifikačným preukazom honorárneho konzula.

Neobstoí preto námietka žalobcu uvedená vo verbálnej nôte zo 16. októbra 2009, že nie žalobca je povinný podať vysvetlenie ale policajné orgány sú povinné zisťovať skutočnosti potvrdzujúce záver, že na danom mieste a v danom čase vykonával úradné úkony spojené s funkciou honorárneho konzula. Tiež námietka žalobcu, že úkony policajnej hliadky mali šikanózne a nie právny podklad, nie je dôvodná.

3) K charakteru a k včasnosti predloženého dôkazu:

49. V pripojenom priestupkovom spise (ako príloha podania Honorárneho konzulátu Ukrajiny v Poprade v 29.01.2010) sa nachádza tiež preklad prípisu Medzištátneho leteckého výboru - letecký register (v anglickom v znení označený ako „INTERSTATE AVIATION COMMITTEE, AVIATION REGISTER“) z 26.11.2009 odoslaný touto inštitúciou z Moskvy na adresu Veľvyslanectva Ukrajiny v Slovenskej republike, Honorárny konzulát Ukrajiny v meste Poprad, podľa ktorého (ďalej citované z pripojeného slovenského prekladu):

„v dobe od 14.06.2009 do 20.06.2009 skupina odborníkov Leteckého registra Medzištátneho leteckého výboru na čele s vedúcim oddelenia V.A. M. bola na služobnej ceste v Slovenskej republike.

18.06.2009 v Poprade prebiehali rokovania s Honorárnym konzulom Ukrajiny pánom P. G., na ktorých sa prerokovávali otázky spolupráce, vrátane realizácie letov medzi Ukrajinou a Slovenskom so zapojením ruských leteckých spoločností.

Okrem toho, prostredníctvom telefonického spojenia prebiehali rozhovory s predstaviteľmi leteckých orgánov Ukrajiny.

Honorárnemu konzulovi Ukrajiny boli podrobne vysvetlené možnosti riešenia preberaných otázok.“

Tento prípis bol podpísaný vedúcim služieb certifikácii, výroby a opráv S. P. R..

50. Z obsahu priestupkového spisu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Poprade vyplýva, že uvedený prípis nebol pripojený a ani sa nespomínal vo verbálnej nôte Ministerstva zahraničných vecí Ukrajiny, Konzulát Ukrajiny v Poprade podpísanej dňa 16. októbra 2009 žalovaným.

Naopak verbálna nóta žalobcu (posúdená prvostupňovým orgánom ako odvolanie proti rozhodnutiu) obsahovala všeobecne sformulovanú námietku, že žalobca v súlade s článkom 43 a 58 Viedenského dohovoru z roku 1963 zdôrazňoval pred policajnou hliadkou, že je honorárnym konzulom a v tom okamihu vykonáva úkony uskutočňované pri výkone konzulárnych funkcií, t.j. že samotní policajti mali podľa žalobcu pri zastavení vozidla túto okolnosť zisťovať. Ďalej verbálna nóta obsahovala informáciu, že žalobca ako honorárny konzul upozornil policajtov prijímacieho štátu, keď zastavali jeho vozidlo a vyzvali ho na dychovú skúšku, že v motorom vozidle sa nachádzajú cudzí štátni príslušníci.

51. Na tomto mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že k pôvodnému opisu svojho konania z 18.06.2009 v čase po 21. hodine (viď bod č. 47) dostal žalobca príležitosť sa vyjadriť na ústnom pojednávaní dňa 8. októbra 2009. Hoci žalobca sa toto pojednávanie dostavil, zo Zápisnice z ústneho pojednávania vykonaného v ten deň vyplýva, že po zákonom poučení a po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu týkajúceho sa priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, zo spáchania ktorého bol obvinený, žalobca uviedol: „Poučeniu som porozumel. Obhajcu si zatiaľ nevolím, to budem vedieť neskôr. Pýtam sa, prečo som prejednávaný keď som honorárny konzul a vzťahuje sa mňa

imunita.“ Ďalej zo zápisnice vyplýva, že po vznesení obvinenia a náležitom poučení sa žalobca vyjadril, že dnes nebude nič podpisovať a z ústneho pojednávania odišiel s tým, že potom si k veci priberie právnik.

52. Najvyšší súd v súvislosti s uvedeným správaním žalobcu poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v zmysle ktorej si osoba obvinená zo spáchania priestupku svojou pasivitou pri podávaní vysvetlenia a až následným, oneskoreným produkováním dôkazov sťažuje svoju ďalšiu procesnú situáciu, lebo v neskoršom štádiu priestupkového konania musí presvedčivo dôvodiť, prečo tak dôležité skutočnosti (tzn. spochybňujúce jej vinu) už od počiatku na svoje vyvinenie sa v zmysle § 73 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb. nevyužila. Prostredníctvom rozsudku sp. zn. 1 Sžd/18/2012 z 11. decembra 2012 vyslovil nasledujúci právny názor:

„V zmysle zásady logického výkladu argumentum a minori ad maius je možné z ustanovení zák. č. 372/1990 Zb. vyvodiť osobitnú koncentračnú zásadu, že účastník priestupkového konania má právo sa ku skutku, ktorý je mu kladený za vinu, vyjadriť. Nevyužitím tohto práva sa síce u žalobkyne nevytvára samočinne situácia „qui tacet, consentire videtur“, tzn. že by mlčky uznala svoju vinu, ale taký postoj pri preverovaní skutočností, či porušila zákaz viesť motorové vozidlo po požití alkoholu, sťažuje jej obranu, lebo musí v neskoršom štádiu konania presvedčivo dôvodiť, prečo tak dôležité skutočnosti (tzn. spochybňujúce jej vinu) už od počiatku na svoje vyvinenie sa v zmysle § 73 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb. nevyužila.“

53. Preto, pokiaľ žalobca až 29.01.2010 predkladá svoje vysvetlenie, že počas jazdy dňa 18. júna 2009 mal vykonávať činnosti súvisiace s jeho funkciou honorárneho konzula Ukrajiny na Slovensku, tak koná s tým následkom, že dovedy nebol správny orgán povinný zvažovať jeho medzinárodnou imunitu v priestupkovom konaní.

54. Avšak ani samotný prípis Medzištátneho leteckého výboru - letecký register (viď bod č. 49) nemôže Najvyšší súd vyhodnotiť ako dôkazný prostriedok, ktorý by hodnoverne preukázal výkon niektorých činností v zmysle čl. 5 Viedenského dohovoru z roku 1963, ktoré majú súvisieť s funkciou žalobcu ako honorárneho konzula Ukrajiny v Slovenskej republike. Uvedený prípis nepreukazuje, či pracovníci subjektu označeného ako Medzištátny letecký výbor - letecký register s adresou v Moskve sa mali nachádzať vo vozidle žalobcu zastavanom policajnou hliadkou, či je možné ich tvrdenú prítomnosť vo vozidle vyhodnotiť ako zahraničnú delegáciu v zmysle medzinárodného práva, a prečo by mal policajný orgán činnosť, ktorej obsahom je preprava osôb motorovým vozidlom, vyhodnotiť ako činnosť súvisiacu s výkonom funkcie honorárneho konzula.

Na základe týchto skutočností Najvyšší súd musí potvrdiť záver žalovaného, že na konanie žalobcu dňa 18.06.2009 v čase po 21. hodine sa imunita konzulárneho úradníka nevzťahuje.

4) K charakteru stanoviska Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky:

55. Krajský súd ďalej vyhodnotil stanovisko Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky, diplomatický protokol z 08. októbra 2009, ako aj list z 10. decembra 2009 označený ako Doplnenie informácií k honorárnemu konzulovi - pán B. G., že neboli v súlade so zákonom. S uvedeným právnym názorom krajského súdu Najvyšší súd nesúhlasí.

V zmysle § 14 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy je Ministerstvo zahraničných vecí Slovenskej republiky zodpovedným štátnym orgánom za oblasť vzťahov Slovenskej republiky k ostatným štátom.

Podľa § 14 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z.z. v znení účinnom v čase vydávania predmetných stanovísk Ministerstvo zahraničných vecí Slovenskej republiky je ústredným orgánom štátnej správy pre oblasť zahraničnej politiky a vzťahy Slovenskej republiky k ostatným štátom a medzinárodným organizáciám.

56. Nakoľko zák. č. 372/1990 Zb. je subsidiárne upravovaný Správnym poriadkom (viď § 51 zák. č. 372/1990 Zb.), potom priestupkové orgány musia na riešenie predbežných otázok, medzi ktoré nepochybne patrí aj výklad medzinárodného práva verejného, aplikovať ustanovenie § 40 Správneho

poriadku.

Ako podklad pre rozhodnutie predbežnej otázky tohto charakteru nepochybne slúži v zmysle § 32 Správneho poriadku, v zmysle ktorého bol konajúci priestupkový orgán oprávnený obrátiť sa na Ministerstvo zahraničných vecí Slovenskej republiky, ako relevantný orgán v oblasti vzťahov Slovenskej republiky s inými štátmi, za účelom podania informácií, ktoré majú význam pre priestupkové konanie a rozhodnutie vo veci žalobcu vo funkcii honorárneho konzula iného štátu.

Podľa § 40 ods. 1 Správneho poriadku platí, že ak sa v konaní vyskytne otázka, o ktorej už právoplatne rozhodol príslušný orgán, je správny orgán takým rozhodnutím viazaný; inak si správny orgán môže o takejto otázke urobiť úsudok alebo dá príslušnému orgánu podnet na začatie konania.

Podľa § 32 ods. 2 Správneho poriadku podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 32 ods. 3 Správneho poriadku na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány, orgány územnej samosprávy, fyzické osoby a právnické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie.

57. Čo sa týka obsahu obidvoch listov Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky, Najvyšší súd po podrobnom oboznámení sa s dotknutým obsahom listov konštatuje, že obsahujú informácie týkajúce sa vybraných článkov Viedenského dohovoru z roku 1963, a závery z ich aplikácie nenesú znaky svojvoľného výkladu alebo iného rozporu so zákonom. Samotný opis telefonického rozhovoru s veľvyslankyňou Ukrajiny Slovenskej republiky je informáciou pre správny orgán, ktorý nie je možné vôbec označiť ako oneskorene vyžiadanej. To isté sa týka aj informácie o reciprocite pridelenia diplomatických evidenčných čísel na motorové vozidlá honorárneho konzulátu; t.j. že na ich pridelenie konzulát Ukrajiny v Slovenskej republiky nemá nárok.

Preto Najvyšší súd sa nemohol stotožniť s právnym názorom krajského súdu, a naopak uvedené listiny Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky vyhodnocuje ako riadne podklady rozhodnutia zadovážené zákonným spôsobom, ktoré neprekračujú zákonný rámec.

V.

58. Odvolací súd vzhľadom na žalobné námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie žalovaného má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že konanie žalobcu naplnilo všetky znaky dotknutej skutkovej podstaty priestupku v zmysle § 22 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb.

Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

59. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného, ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 1 Sžd/18/2012 z 11. decembra 2012, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

60. Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), nakoľko dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú

nielen generálne (§ 246c ods. 1 O.s.p.) ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) neprípustné opravné prostriedky, a situácia úplnej jurisdikcie predpokladaná ustanovením § 250ja ods. 5 O.s.p. v prejednávanej nenastala, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výroky rozhodnutí Najvyššieho súdu aplikovať.

61. O trovách odvolacieho, ako aj prvostupňového súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 2 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania, čo však v prejednávanej veci nenastalo.

62. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), a hoci išlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava priestupkového konania je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), tak v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).